

خوشا دلی که بنوشد «می» از سبوی محمد (ص)

حضرت علی علیه السلام آمده است. آن پرورده مکتب محمد در نهج
البلاغه چنین می‌فرماید:

«پروردگار رسولش محمد ص را در هنگامه‌ای فرستاد که فاصله قطع رسالت‌های آسمانی و وحی الهی به درازا کشیده بود. مردمان در خواب بلند بی خبری فرو رفته و فتنه‌ها کمر به تباهی آفرینی بسته بودند. آتش جنگ‌ها زبانه می‌کشید. دنیا تیره بود و پرفریب، خزان زده بود و یأس آفرین و بی برگ و بار. خشک سالیِ معنویت بود و قحطی حقیقت. نشانه‌های هدایت فرسوده و پرچم‌های گمراهی افراشته بود... روزگاری بود میوه اش فتنه، خوراکش مردار و کسب و کارش آلوده، در دل‌ها هراس بود و در دست‌ها شمشیر» که در این هنگام، خداوند پیامبرش محمد را برانگیخت.